

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23.01.2007, sp. zn. 11 Tdo 1545/2006, ECLI:CZ:NS:2007:11.TDO.1545.2006.1

Číslo: 55/2007

Právní věta: Za pohrůžku jiné těžké újmy ve smyslu zákonného znaku objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. lze považovat neoprávněné jednání pachatele, které může objektivně vést k závažné újmě zejména na cti, dobré pověsti nebo v rodinném či pracovním životě poškozeného a je přitom způsobilé vzbudit v poškozeném obavy z uskutečnění takové újmy, a to i s přihlédnutím k její závažnosti a k osobním poměrům poškozeného. Pro naplnění uvedeného zákonného znaku se však nevyžaduje, aby pohrůžka jiné těžké újmy u poškozeného skutečně vyvolala obavy ze způsobení takové újmy. Dokonání trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. není na překážku, že pachatel použitím pohrůžky jiné těžké újmy nedosáhl svého záměru, tj. aby poškozený pod jejím vlivem něco konal, opominul nebo trpěl.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 23.01.2007

Spisová značka: 11 Tdo 1545/2006

Číslo rozhodnutí: 55

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dokonání trestného činu, Vydírání

Předpisy: § 235 odst. 1 tr. zák.
§ 3 odst. 1 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného J. M. proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 8. 2006, sp. zn. 8 To 289/2006, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Chebu pod sp. zn. 1 T 91/2005.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 29. 3. 2006, sp. zn. 1 T 91/2005, byl J. M. uznán vinným skutkem, kvalifikovaným jako trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zák., za který mu byl podle § 235 odst. 2 tr. zák. a § 35 odst. 2 tr. zák. uložen souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání tří let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 35 odst. 2 tr. zák. byl zrušen výrok o trestu rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 24. 8. 2005, sp. zn. 7 T 12/2005, stejně jako všechna další rozhodnutí na zrušený

výrok obsahově navazující, pokud vzhledem k nastalé změně pozbyla podkladu.

Proti citovanému rozsudku Okresního soudu v Chebu podal obviněný odvolání, na jehož podkladě rozhodl Krajský soud v Plzni, jako soud odvolací, rozsudkem ze dne 16. 8. 2006, sp. zn. 8 To 289/2006, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. zrušil napadený rozsudek Okresního soudu v Chebu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. ve věci znovu rozhodl tak, že obviněného uznal vinným trestným činem vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák., za který mu podle § 155 odst. 1 tr. zák. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. uložil souhrnný trest odnětí svobody v délce trvání osmnácti měsíců, pro jehož výkon obviněného zařadil podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. do věznice s ostrahou. Zároveň podle § 35 odst. 2 tr. zák. zrušil výrok o trestu rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 24. 8. 2005, sp. zn. 7 T 12/2005, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle skutkových zjištění Krajského soudu v Plzni se obviněný dopustil shora uvedené trestné činnosti tím, že dne 23. 3. 2005 v Ch. před vchodem do obchodního domu K. po policistovi J. Š. požadoval, aby se s ním domluvil na tom, jak bude jako svědek vypovídat v nařízeném hlavním líčení v trestním řízení vedeném proti J. M. pro trestné činy podle § 202 odst. 1, § 156 odst. 1 písm. b), § 155 odst. 1 písm. b) tr. zák. u Okresního soudu v Chebu pod sp. zn. 7 T 12/2005, a když poškozený toto odmítl s tím, že uvede vše, jak se stalo, varoval jej obžalovaný, ať se o toto nepokoušejí, jinak tohoto s ostatními policisty „do toho namočí“ tvrzeními, že jej kritický den odvezli na odlehlé místo a tam zbili, a že takto „skončí“.

Citovaný rozsudek odvolacího soudu byl doručen mimo jiné obviněnému J. M. dne 27. 9. 2006, jeho obhájci dne 21. 9. 2006 a Okresnímu státnímu zastupitelství v Chebu dne 19. 9. 2006.

Proti rozsudku Krajského soudu v Plzni podal obviněný J. M. prostřednictvím svého obhájce Mgr. R. Š. dovolání, které bylo doručeno Okresnímu soudu v Chebu dne 9. 10. 2006.

Obviněný svým dovoláním napadl výrokovou část citovaného rozsudku odvolacího soudu. Jako dovolací důvod uvedl, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku a jiném nesprávném právním posouzení, přičemž odkázal na § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Naplnění uvedeného dovolacího důvodu spatřuje obviněný v tom, že byl skutek shledán trestným činem, aniž by vykazoval veškeré formální a materiální podmínky trestnosti. Stupeň nebezpečnosti jednání pro společnost není totiž podle názoru obviněného vyšší než nepatrný.

Obviněný ve svém dovolání dále poukazuje na skutečnost, že poškozený J. Š. a stejně tak i svědek Ch. nebrali slovní projev obviněného jako výhrůžku (což prý vyplývá i z dokazování), přičemž ani obviněný nechtěl poškozenému nikterak vyhrožovat.

Důvodem, proč obviněný oslovil poškozeného, je podle tvrzení obviněného skutečnost, že jej poškozený společně s dalšími policisty v minulosti odvezl z místa zákroku a zbil, a nyní měl v úmyslu urovnat celou záležitost.

K této události uvedl dále obviněný ve svém dovolání, že hlídka Policie České republiky byla volána dne 29. 8. 2004 ve 02:00 hod. a teprve v 05:00 hod. byl obviněný dovezen na obvodní oddělení Policie České republiky, přičemž vykazoval známky poranění, o čemž svědčí lékařská zpráva MUDr. H. a MUDr. K. Naskýtá se proto otázka, kde se obviněný nacházel v mezidobí.

Obviněný v další části svého dovolání uvedl, že i odvolací soud uzavřel, že se poškozený jako policista stýká s osobami, jejichž jednání bývá předmětem trestního stíhání, a že tedy podobný druh rozmluvy nepovažuje za vydírání.

Závěrem svého dovolání obviněný uvedl, že z hodnocení v řízení provedených důkazů vyplývá, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty trestného činu vydírání mimo jiné i z důvodu absence zavinění.

Vzhledem k uvedenému navrhl obviněný J. M., aby Nejvyšší soud dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu v celém rozsahu zrušil a obviněného v plném rozsahu zprostil obžaloby.

K výzvě Okresního soudu v Chebu vyslovil obviněný podáním, které bylo doručeno jmenovanému soudu dne 27. 11. 2006, svůj zájem na své přítomnosti při projednání věci před Nejvyšším soudem.

K dovolání obviněného se vyjádřila nejvyšší státní zástupkyně prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství. Ten po shrnutí předchozího řízení a obsahu obviněným podaného dovolání uvedl, že v tzv. skutkové větě rozsudku odvolacího soudu popsany skutkový stav vykazuje znaky trestného činu vydírání podle § 235 tr. zák., přičemž je nerozhodné, jakým způsobem působí použitá pohružka na psychiku poškozeného, tedy je nerozhodné i to, zda poškozený pohružku bere vážně či nikoliv.

Pokud jde o naplnění materiálního znaku trestného činu vydírání podle § 235 tr. zák., uvedl státní zástupce, že v daném případě neobstojí námitka obviněného, že tento znak zcela chybí. K tomu dále uvedl, že okolnost spočívající v tom, že pohružka obviněného zřejmě neovlivnila svobodné rozhodování poškozeného, byla odvolacím soudem zohledněna s odkazem na § 88 odst. 1 tr. zák., když uvedený soud neposoudil jednání obviněného jako trestný čin vydírání podle kvalifikované skutkové podstaty (§ 235 odst. 1, odst. 2 písm. e/ tr. zák.), ale toliko jako trestný čin vydírání podle základní skutkové podstaty (§ 235 odst. 1 tr. zák.).

Ohledně námítky obviněného, že byl údajně zbit policisty, uvedl státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství, že jde o námitku skutkového charakteru, která svým obsahem nenaplnuje obviněným zvolený dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Tento závěr platí podle státního zástupce rovněž pro námitku obviněného týkající se absence subjektivní stránky, neboť i v tomto případě jde o polemiku s hodnocením důkazů.

Vzhledem k uvedenému navrhl státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství, aby Nejvyšší soud obviněným podané dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné. Pro případ, že by Nejvyšší soud hodlal učinit jiné rozhodnutí, než je specifikováno v § 265r odst. 1 písm. a), b) tr. ř., vyslovil státní zástupce souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda je v této trestní věci dovolání přípustné, zda bylo podáno v zákonné lhůtě a oprávněnou osobou. Shledal přitom, že dovolání obviněného přípustné je (§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. a/ tr. ř.), že bylo podáno v zákonné lhůtě, jakož i na místě, kde je lze učinit (§ 265e odst. 1, 3 tr. ř.), a že bylo podáno oprávněnou osobou (§ 265d odst. 1 písm. b/, odst. 2 tr. ř.).

Vzhledem k tomu, že lze dovolání podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., musel Nejvyšší soud dále posoudit otázku, zda lze dovolatelem uplatněné dovolací důvody považovat za důvody uvedené v citovaném ustanovení zákona, jejichž existence je zároveň podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem. V úvahu přitom přicházelo posouzení pouze ve vztahu k ustanovení odstavce prvního § 265b tr. ř.

Obviněný ve svém dovolání označuje jako dovolací důvod skutečnosti uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. K tomuto je třeba v obecné rovině uvést následující:

Podle citovaného ustanovení lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Z uvedeného plyne, že v rámci

rozhodování o dovolání vychází Nejvyšší soud zásadně ze skutkových zjištění provedených soudy v předchozím řízení a pouze hodnotí, zda tato skutková zjištění byla z hlediska hmotného práva správně posouzena. Není tedy možné namítat nic proti samotným skutkovým zjištěním soudu, proti tomu, jak soud hodnotil důkazy, v jakém rozsahu provedl dokazování, jak postupoval při provádění důkazů, apod. V tomto směru totiž nejde o aplikaci hmotného práva, ale procesních předpisů, zejména ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. o postupu orgánů činných v trestním řízení při zjišťování skutkového stavu a při hodnocení důkazů. Hmotněprávní posouzení se pak týká především trestního práva hmotného, ale může se týkat i jiných právních odvětví (k tomu srov. č. 36/2004 Sb. rozh. tr., str. 299). Nesprávnost může spočívat v tom, že soud nesprávně aplikuje normu hmotného práva tím, že buď použije jiný právní předpis či jiné ustanovení, nebo použije správný právní předpis a jeho správné ustanovení, ale nesprávně je vyloží. Nesprávnost může rovněž spočívat v chybně posouzené předběžné otázce. Je třeba dodat, že v žádném z dalších ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. trestní řád nepřipouští jako důvod dovolání, že by rozhodnutí bylo založeno na nesprávném nebo neúplném skutkovém zjištění. Z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř., je dovolání podáno i v případě, kdy je v něm sice citováno některé z ustanovení § 265b tr. ř., ale ve skutečnosti jsou vytýkány vady, které zákon jako důvod dovolání nepřipouští.

V daném případě je třeba předně říci, že veškeré námitky uvedené v dovolání, uvedl obviněný již ve svém odvolání a odvolací soud se jimi pečlivě zabýval.

Pokud jde nejprve o námitku obviněného, že nechtěl svým jednáním poškozenému vyhrožovat, je třeba říci, že tato námitka v podstatě směřuje proti skutkovým závěrům, jenž jsou vyjádřeny v tzv. skutkové větě rozsudku odvolacího soudu, podle které (stručně řečeno) chtěl obviněný na poškozeném J. Š., aby se s ním domluvil na obsahu výpovědi, kterou měl poškozený učinit v jiné trestní věci obviněného, přičemž poté, co toto poškozený odmítl, mu obviněný sdělil, že pokud tak neučiní, docílí toho, aby poškozený a další příslušníci Policie České republiky byli do případu „namočení“ jeho tvrzením, že jej odvezli na odlehlé místo, kde jej zbili, a z tohoto důvodu u Policie České republiky „skončí“.

Uvedenou námitkou tedy obviněný fakticky v dovolání, s poukazem na dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., vyjadřuje svoje neztotožnění se se závěry odvolacího soudu ohledně okolností významných pro posouzení naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu. Je však třeba mít na paměti, že takové závěry jsou závěry skutkovými, které teprve tvoří podklad pro hmotně právní posouzení skutku z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty v konkrétním případě v úvahu přicházejícího trestného činu. Odvozují přitom obviněný nesprávnost právního posouzení skutku nebo jiného hmotně právního posouzení od jím deklarovaného jiného skutkového stavu, než k jakému dospěly soudy v dovolání předcházejícím řízení, pak jeho dovolání v této části nespadá pod žádný zákonný dovolací důvod.

Pokud dále obviněný namítl, že se poškozený jako policista stýká s osobami, jejichž jednání bývá předmětem trestního stíhání, a že tedy podobná rozmluva pro něj nemůže představovat vydírání, a zpochybňují tak obviněný povahu svého slovního projevu, je k tomu v obecné rovině třeba říci, že za pohrůžku jiné těžké újmy ve smyslu § 235 odst. 1 tr. zák. je třeba považovat takové neoprávněné jednání pachatele, které může vést k závažné újmě např. na cti, dobré pověsti nebo k újmě v rodinném či pracovním životě, a to pokud je takové neoprávněné jednání (pohrůžka) objektivně způsobitelné vzbudit v poškozeném obavy. Při posuzování této otázky je třeba přihlížet k osobním poměrům poškozeného, popř. k závažnosti újmy, již je ze strany pachatele hrozeno. Není přitom podstatné, zda pohrůžka u poškozeného skutečně strach vyvolala. Nevyžaduje se ani, aby pachatel dosáhl použitím pohrůžky svého cíle, tj. aby poškozený pod jejím vlivem skutečně něco konal, opominul nebo strpěl.

Podle názoru Nejvyššího soudu byla v daném případě pohrůžka vyslovená obviněným objektivně

způsobila (tj. mohla) u poškozeného vyvolat určitou obavu, a to zejména obavu o další setrvání poškozeného ve služebním poměru k Policii České republiky, zahájení trestního stíhání, případně ohrožení jeho pověsti, přičemž takové skutečnosti by pro poškozeného znamenaly jinou těžkou újmu ve smyslu § 235 odst. 1 tr. ř.

Tedy pokud obviněný uvádí, odkazujíc na závěry odvolacího soudu, resp. výpověď poškozeného v rámci hlavního líčení, že poškozený bral jejich rozhovor „normálně“ a nepovažoval jej za vydírání, je třeba konstatovat, že tak poškozený popisoval své aktuální pocity v tom smyslu, že v dané chvíli nepociťoval strach, který by byl způsoben pohrůzkou ze strany obviněného. Nicméně, jak již bylo naznačeno výše, tato otázka je pro posouzení samotné trestnosti jednání z pohledu naplnění objektivní stránky trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. nepodstatná. Významná by mohla být z pohledu konkrétního stupně nebezpečnosti jednání pachatele pro společnost.

Vzhledem k tomu shledal Nejvyšší soud uvedenou námitku obviněného zjevně neopodstatněnou.

Pro úplnost lze poukázat na některá rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky, zabývající se výkladem zločinu veřejného násilí vydíráním ve smyslu § 98 tehdy platného trestního zákona (zákona č. 117/1852 ř. z., o zločinech, přečinech a přestupcích, ve znění pozdějších změn a doplňků), jehož se dopustil mimo jiné ten, kdo (písm. b/) přímo nebo nepřímo, písemně nebo ústně, anebo jiným způsobem, udav jméno své nebo ne, v tom obmyslu někomu vyhrožuje ublížením na těle, na svobodě, na cti nebo na majetku, aby na ohroženém vynutil nějaké plnění, dopuštění neb opominutí, ač, jeli pohrůzka taková, že se jí může v tom, komu vyhrožováno, hledíc na okolnosti a osobní povahu jeho, nebo na důležitost zla, jímž bylo hrozeno, vzbuditi důvodná obava; bez rozdílu, namířenoli zmíněné zlo proti ohroženému, proti rodině jeho a jeho příbuzným anebo proti jiným osobám pod ochranu jeho postaveným, a mělali výhrůzka účinek čili nic.

Nejvyšší soud Československé republiky k povaze pohrůzky (resp. výhrůzky) judikoval, že skutková podstata zločinu vydírání dle § 98 lit. b) tr. zák. nevyžaduje, aby výhrůzka důvodnou obavu skutečně vzbudila, stačí, bylali objektivně způsobilou důvodnou obavu vyvolati (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 1921, sp. zn. Kr I 418/21, Vážného sbírka rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ve věcech trestních, roč. 1921, sv. 2, str. 262–263, rozh. č. 494). Stejný závěr vyslovil Nejvyšší soud Československé republiky ve svém rozhodnutí ze dne 27. 11. 1920, sp. zn. Kr I 189/20, Vážného sbírka rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ve věcech trestních, roč. 1919–1920, sv. 1, str. 401–402, rozh. č. 302).

Pokud jde o význam pocitů poškozeného pro otázku trestnosti zločinu veřejného násilí vydíráním ve smyslu § 98 zákona č. 117/1852 ř. z., judikoval dále Nejvyšší soud Československé republiky, že udání ohroženého (§ 98 lit. b) tr. zák.), že neměl z výhrůzky strachu, nevylučuje způsobilost výhrůzky, by vzbudila v ohroženém důvodné obavy (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ze dne 19. 5. 1921, sp. zn. Kr II 158/21, Vážného sbírka rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ve věcech trestních, roč. 1921, sv. 2, str. 200–201, rozh. č. 448).

Vzhledem k tomu, že skutková podstata zločinu veřejného násilí vydíráním podle § 98 zákona č. 117/1852 ř. z. obsahově odpovídá skutkové podstatě trestného činu vydírání podle § 235 tr. zák., lze shora uvedené závěry Nejvyššího soudu Československé republiky vztáhnout i na nyní posuzovanou věc.

Pokud se dále obviněný ve svém dovolání zabývá důvodem, který jej vedl k rozhovoru s poškozeným, když uvádí, že měl v úmyslu urovnat záležitost s poškozeným spočívající v tom, že jej poškozený společně s dalšími policisty měl v minulosti zbít, a naznačujeli obviněný v další části svého dovolání, že v daném případě absentuje zavinění, je třeba říci, že otázku naplnění subjektivní stránky lze považovat za otázku právní a tedy spadající pod obviněným zvolený dovolací důvod podle § 265b

odst. 1 písm. g) tr. ř. Nejvyšší soud se jí proto rovněž věcně zabýval.

Ze skutkových okolností případu vyjádřených v tzv. skutkové větě a v návaznosti na ni i v odůvodnění rozsudku odvolacího soudu, tj. zejména ze skutečnosti, že obviněný požadoval na poškozeném korekci jeho výpovědi, kterou měl poškozený učinit v trestním řízení vedeném proti obviněnému, s tím, že neučinili tak poškozený, obviněný podnikne kroky směřující k ukončení působení poškozeného v rámci Policie České republiky, podle názoru Nejvyššího soudu jednoznačně vyplývá, že obviněný jednal v přímém úmyslu (§ 4 písm. a/ tr. zák.) poškozeného pohrůžkou jiné těžké újmy přinutit, aby něco vykonal, tj. jeho úmysl směřoval k porušení objektu trestného činu vydírání podle § 235 tr. zák. – svobodného rozhodování jedince.

Vzhledem k tomu shledal Nejvyšší soud i tuto námitku obviněného zjevně neopodstatněnou.

Obviněným namítané skutečnosti týkající se zásahu hlídky Policie České republiky dne 29. 8. 2004, resp. jeho poranění, nemají na trestnost nyní posuzovaného jednání obviněného vliv, neboť by popsané jednání obviněného naplňovalo znaky trestného činu vydírání podle § 235 tr. zák. i za situace, kdyby k obviněným naznačovaným událostem skutečně došlo. Pohrůžka obviněného totiž i v takovém případě představovala nepřipustný (neoprávněný) způsob vynucování určitého konání na poškozeném.

Pokud jde konečně o námitku, že jednání obviněného není trestným činem, neboť stupeň nebezpečnosti činu pro společnost není vyšší než nepatrný, je nutné připustit, že i tato námitka naplňuje obviněným zvolený dovolací důvod, a Nejvyšší soud se jí proto dále věcně zabýval.

Podle § 3 odst. 1 tr. zák. platí, že trestným činem je pro společnost nebezpečný čin, jehož znaky jsou uvedeny v tomto zákoně. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení dále platí, že čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Podle čtvrtého odstavce citovaného ustanovení konečně platí, že stupeň nebezpečnosti činu pro společnost je určován zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou.

Uvedená ustanovení jednak zakotvují tzv. formálně–materiální pojetí trestného činu, podle kterého je pro trestnost jednání, které naplňuje znaky některé skutkové podstaty trestného činu, třeba, aby toto jednání zároveň vykazovalo určitou minimální míru nebezpečnosti pro společnost, a to míru vyšší než nepatrnou, resp. u mladistvých vyšší než malou (srov. § 6 odst. 2 zákona č. 218/2003 Sb., o soudnictví ve věcech mládeže, ve znění pozdějších změn), a jednak zakotvují kritéria, jichž je třeba užít při stanovení konkrétního stupně nebezpečnosti činu pro společnost. Tato otázka má pak význam především z hlediska posouzení, zda je jednání pachatele vůbec trestné, ale dále i pro otázku, o jak závažný trestný čin se v konkrétním případě jedná.

V posuzovaném případě se Nejvyšší soud plně ztotožnil se závěry odvolacího soudu ohledně posouzení konkrétní míry nebezpečnosti jednání obviněného pro společnost.

Nad rámec odvolacím soudem uvedených argumentů je třeba dodat, že sice způsob provedení činu nebyl v daném případě z pohledu stanovení stupně nebezpečnosti činu pro společnost nijak významný, nicméně nikoliv nevýznamnou se jeví nebezpečnost činu pro společnost z pohledu konkrétního významu chráněného zájmu, resp. okolností, za nichž byl čin spáchán, anebo pohnutky, neboť se obviněný domáhal na poškozeném korekce jeho výpovědi v trestním řízení, jež proti němu bylo vedeno, s cílem zasáhnout do jeho řádného průběhu.

Lze rovněž souhlasit se závěrem, že významnou okolností zvyšující nebezpečnost činu obviněného

pro společnost je osoba pachatele. Ten byl totiž v minulosti opakovaně odsouzen za trestný čin krádeže podle § 247 tr. zák., trestný čin loupeže podle § 234 tr. zák. a v jednom případě i trestný čin vydírání podle § 235 tr. zák.

Podle názoru Nejvyššího soudu vyplývá ze všech shora uvedených okolností, že v daném případě byl konkrétní stupeň nebezpečnosti činu obviněného pro společnost vyšší než nepatrný, a byla tedy naplněna i materiální podmínka trestnosti jeho jednání. Vzhledem k uvedenému shledal Nejvyšší soud i posledně uvedenou námitku obviněného zjevně neopodstatněnou.

S ohledem na skutečnost, že obviněný J. M. jiné námitky ve svém dovolání neuvedl, a vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší soud k závěru, že napadeným rozhodnutím a jemu předcházejícím postupem k porušení zákona ve smyslu uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nedošlo. Dovolání obviněného J. M. proto pro jeho zjevnou neopodstatněnost podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl, a to v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.